

Presidentti Thomas S. Monson

Pappeuden voima

Olkaamme – kelvollisia saamaan meillä olevan pappeuden jumalallinen voima. Siunatkoon se meidän elämäämme, ja käyttäkäämme sitä muiden siunaukseksi heidän elämässään.

Rukoilin ja tutkin pitkään sitä, mitä voisin sanoa tänä iltana. En halua loukata ketään. Ajattelin: ”Mitä haasteita meillä on? Minkä sellaisen kanssa olen tekemisissä joka päivä, mikä saa minut joskus itkemään pitkälle yöhön?” Ajattelin, että yrittäisin puhua tänä iltana muutamista noista haasteista. Jotkin soveltuvat nuoriin miehiin. Jotkin soveltuvat keski-ikäisiin. Jotkin soveltuvat niihin, jotka ovat vähän keski-ään yläpuolella. Emme puhu vanhuudesta.

Ja niinpä haluan yksinkertaisesti aloittaa sanomalla, että meidän on ollut hyvä olla yhdessä tänä iltana. Olemme kuulleet erinomaisia ja ajankohtaisia puheita Jumalan pappeudesta. Minä olen ylentynyt teidän kanssanne ja saanut innoitusta.

Haluan tänä iltana puhua asioista, jotka ovat viime aikoina olleet paljon mieleissäni ja joista olen tuntenut innoitusta puhua teille. Tavalla tai toisella ne kaikki liittyvät henkilökohtaiseen kelvollisuuteen, joka on vaatimuksena sen pappeuden pyhän voiman saamiseen ja käyttämiseen, joka meillä on.

Saamen aloittaa lukemalla teille Opia ja liittojen luvusta 121:

”Pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin

[eikä] taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Että ne voidaan suoda meille, on totta; mutta kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttämme, turhamaista kunnianhimoamme tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, katso, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuuden loppu.”¹

Veljet, se on Herran ehdoton sana Hänen jumalallisesta valtuudestaan. Emme voi epäillä sitä velvollisuutta, jonka tämä asettaa meille jokaiselle, jolla on Jumalan pappeus.

Me olemme tulleet maan päälle levottomina aikoina. Ihmisten valtaosan moraalinen kompassi on vähitän siirtynyt kohtaan ”miltei kaikki käy”.

Olen elänyt kyllin kauan nähdäkseni suuren osan yhteiskunnan moraalien muuttumisesta. Siinä missä kirkon ja yhteiskunnan tasovaatimukset kerran olivat enimmäkseen yhdenmukaisia, välillämme on nyt leveä juopa, ja se laajenee laajenemistaan.

Monet elokuvat ja televisio-ohjelmat esittävät käyttäytymistä, joka on

täysin vastoin Jumalan lakeja. Älkää altistako itseänne niistä niin usein löytyvälle vihjailulle ja suoranaistalle saastalle. Nykyajan musiikin sanotukset lankeavat suurelta osin samaan luokkaan. Rienaavaa kieltä, joka on niin yleistä ympärillänne nykyisin, ei olisi lainkaan suvaittu aivan lähimenneisyydessä. Valitettavasti Herran nimeä käytetään väärin yhä uudestaan. Muistelkaa kanssani käskyä – yhtä kymmenestä – jonka Herra ilmoitti Moosekselle Siinainvuorella: ”Älä käytä väärin Herran, Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka käyttää väärin hänen nimeään.”² Olen pahoillani siitä, että kukaan meistä joutuu kuulemaan rienaavaa kieltä, ja vetoan teihin, ettette käytä sitä. Pyydän hartaasti, ettette sano tai tee mitään sellaista, mistä ette voi olla ylpeitä.

Pysykää täysin erossa pornografiasta. Älkää salliko itsellenne sen katselua, älkää milloinkaan. Se on osoittautunut riippuvuudeksi, joka on vaikeakin vaikeampi voittaa. Vältä kää alkoholia ja tupakkaa ja kaikkia muita huumeita, jotka samoin ovat riippuvuuksia, joiden voittaminen olisi vaikeaa.

Mikä suojelee teitä ympärillänne olevalta synniltä ja pahuudelta? Väitän, että luja todistus Vapahtajastamme ja Hänen evankeliumistaan auttaa teitä pääsemään turvaan. Ellette ole lukeneet Mormonin kirjaa, lukekaa se. En pyydä nostamaan kättä. Jos luette sen rukoillen ja haluten vilpittömästi tietää totuuden, Pyhä Henki ilmoittaa teille, että se on tosi. Jos se on tosi – ja se on – niin silloin Joseph Smith oli profeetta, joka näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesusuksen Kristuksen. Kirkko on tosi. Ellei teillä vielä ole todistusta näistä asioista, tehkää sen saamiseksi se, mikä on tarpeen. Teidän on välttämätöntä saada oma

todistus, sillä muiden todistukset kantavat teitä vain tiettyyn pisteeseen asti. Sitten kun olette saaneet todistuksen, se täytyy pitää elinvoimaisena ja elävänä kuuliaisuuden kautta Jumalan käskyille sekä rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia säännöllisesti. Käykää kirkossa. Te nuoret miehet, osallistukaa seminaariin tai instituuttiin, mikäli sellainen on ulottuvillanne.

Jos jotakin elämässänne on vialla, ulospääsy on teille avoinna. Lakatkaa tekemästä kaikkea sellaista, mikä on epävanhurskasta. Puhukaa piispanne kanssa. Olipa ongelma mikä tahansa, se voidaan ratkaista asianmukaisella parannuksenteolla. Te voitte tulla jälleen puhtaiksi. Herra on sanonut niistä, jotka tekevät parannuksen:

”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunnaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi”³, ”enkä minä, Herra, muista niitä enää”⁴.

Ihmiskunnan Vapahtaja on kuvannut itseään sellaiseksi, joka on maailmassa mutta ei maailmasta.⁵ Meikin voimme olla maailmassa olematta maailmasta, kun me hylkäämme väärät käsitykset ja väärät opetukset ja pysymme uskollisina sille, mitä Jumala on käsenyt.

Olen viime aikoina ajatellut paljon teitä nuoria miehiä, jotka olette naimisiinmenoiässä mutta ette ole vielä halunneet mennä naimisiin. Näen ihastuttavia nuoria naisia, jotka haluavat mennä naimisiin ja kasvattaa perheen mutta joiden mahdollisuudet ovat rajallisia, koska niin monet nuoret miehet lykkäävät naimisiinmenoa.

Tämä ei ole uusi tilanne. Kirkon aiemmat presidentit ovat puhuneet paljon tästä asiasta. Esitän teille vain yhden tai kaksi esimerkkiä heidän neuvoistaan.

Presidentti Harold B. Lee on sanonut: ”Veljet, me emme tee velvollisuuttamme pappeudenhaltijoina, kun me sivuutamme avioliittoian

ja pidättäydymme kunniallisesta avioliitosta näiden suloisten naisten kanssa.”⁶

Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut näin: ”Tunnen sydämessäni myötätuntoa niitä keskuudessamme olevia – – yksinään eläviä sisaria – – kohtaan, jotka kaipaavat avioliittoa, mutta eivät tunnu voivan löytää kumppania. – – Tunnen paljon vähemmän myötätuntoa niitä nuoria miehiä kohtaan, joilla yhteiskuntamme tavan mukaan on etuoikeus olla aloitteentekijöitä näissä asioissa mutta jotka niin monissa tapauksissa eivät sitä ole.”⁷

Käsitän, että on olemassa monia syitä, miksi saatatte empiä tuon askeleen ottamista, avioliiton solmimista. Jos olette huolissanne vaimon ja perheen taloudellisesta turvaamisesta, saanen vakuuttaa teille, ettei ole mikään häpeä, jos pariskunnan täytyy pihistää kustannuksissa ja säästää. Yleensä juuri näinä haasteellisina aikoina te kasvatte yhteen, kun opitte uhraamaan ja tekemään vaikeita päätöksiä. Ehkäpä pelkäätte väärän valinnan tekemistä. Tähän sanon, että teidän pitää osoittaa uskoa. Etsikää

joku, jonka kanssa sovitte yhteen. Ymmärtäkää, että ette voi ennakoita jokaista mahdollisesti tulevaa haastetta, mutta voitte olla varmoja siitä, että miltei mikä tahansa voidaan ratkaista, jos olette neuvokkaita ja jos sitoudutte siihen, että saatte avioliitonne toimimaan.

Ehkäpä teillä on hieman liian hauskaa naimattomana, pidätte tuhlailevia lomiam, ostate kalliita autoja ja leluja ja vain yleisesti nautitte huolettomasta elämästä ystävienne kanssa. Olen kohdannut teidän ryhmiänne juoksentelemassa yhdessä ympäriinsä ja myönnän, että olen ihmetellyt, miksi ette ole ulkona nuorten naisten kanssa.

Veljet, on olemassa vaihe, jossa on aika ajatella vakavasti avioliittoa ja etsiä kumppania, jonka kanssa haluatte viettää iankaikkisuuden. Jos valitsette viisaasti ja sitoudutte avioliiton onnistumiseen, tässä elämässä ei ole mitään, mikä tuottaisi teille suurempaa onnea.

Veljet, kun solmitte avioliiton, haluatte tehdä sen Herran huoneessa. Teille, joilla on pappeus, ei pitäisi olla mitään muuta vaihtoehtoa. Varokaa,

ettette tuhoa kelvollisuuttanne solmia avioliitto siten. Te voitte pitää seurustelunne sopivissa rajoissa samalla kun teillä yhä on suurenmoisen hauskaa.

Nyt, veljet, siirryn toiseen aiheeseen, josta tunnen innoitusta puhua teille. Siitä pitäen kun minut kolme vuotta sitten hyväksyttiin kirkon presidentiksi, uskoakseni murheellisin ja masentavin tehtävä, joka minulla on joka viikko, on sinetöimisen peruutusten käsitteleminen. Jokaista on edeltänyt riemukas vihkiminen Herran huoneessa, jossa rakastava pari aloitti uuden yhteisen elämän ja odotti innolla lopun iankaikkisuuden viettämistä toistensa kanssa. Ja sitten kuukaudet ja vuodet vierivät ja syystä tai toisesta rakkaus kuolee. Se voi johtua taloudellisista ongelmista, kommunikoinnin puutteesta, itsehillinnän puutteesta, puolison sukulaisten asioihin puuttumisesta, syntiin kietoutumisesta. Mahdollisia syitä on monia. Useimmissa tapauksissa niiden ei tarvitse johtaa avioeroon.

Valtaosa sinetöimisen peruutuspyynnöistä tulee sellaisilta naisilta, jotka ovat epätoivoisesti yrittäneet saada avioliiton onnistumaan mutta jotka eivät loppujen lopuksikaan ole kyenneet voittamaan ongelmia.

Valitkaa kumppani huolella ja rukoillen, ja kun olette naimisissa,

olkaa palavan uskollisia toisillenne. Korvaamaton neuvo tulee pienestä kehystetystä laatasta, jonka kerran näin erään sedän ja tädin kodissa. Siinä luki: ”Valitse rakkaasi, rakasta valintaasi.” Noissa muutamassa sanassa on suuri viisaus. Sitoutuminen on avioliitossa ehdottoman välttämätöntä.

Vaimonne on vertaisenne. Avioliitossa kumpainkaan osapuoli ei ole toista parempi eikä huonompi. Te kuljette rinnakkain Jumalan poikana ja tyttärenä. Häntä ei saa halventaa eikä loukata vaan häntä tulee kunnioittaa ja rakastaa. Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Jokainen tämän kirkon mies, joka – – vallitsee [vaimoaan] vääryydellä, on kelvoton pappeuteen. Vaikka hänet on kenties asetettu, taivaat vetäytyvät pois, Herran Henki tulee murheelliseksi, ja siihen päättyy tämän miehen pappisuuden valtuus.”⁸

Presidentti Howard W. Hunter on sanonut avioliitosta näin: ”Onnellisessa ja onnistuneessa avioliitossa ei ole yleensä niinkään kyse siitä, että menee naimisiin oikean henkilön kanssa, vaan että *on* oikea henkilö.” Pidän tuosta. ”Tietoinen pyrkimys tehdä oma osansa täysin on suurin onnistumiseen vaikuttava tekijä.”⁹

Monta vuotta sitten siinä seurakunnassa, jota johdin piispana, oli pariskunta, jolla oli usein hyvin vakavia,

kiivaita riitoja. Tarkoitan todellisia erimielisyyksiä. Kumpainkin oli varma omasta kannastaan. Kumpainkaan ei antanut periksi toiselle. Kun he eivät riidelleet, heillä oli, kuten minä sitä kutsuisin, kiusallinen aselepo.

Eräänä aamuna kello 2 sain pariskunnalta puhelun. He halusivat puhua kanssani, ja he halusivat puhua juuri silloin. Raahauduin vuoteesta, pukeuduin ja menin heidän kotiinsa. He istuivat huoneen vastakkaisilla puolilla puhumatta toisilleen. Vaimo kommunikoi aviomiehensä kanssa puhumalla minulle. Aviomies vastasi sitten vaimolleen puhumalla minulle. Ajattelin: ”Kuinka kummassa voimme saada tämän parin yhteen?”

Rukoilin innoitusta, ja minulle tuli ajatus esittää heille eräs kysymys. Sanoin: ”Milloin viimeksi olette olleet temppelessä todistamassa temppelesinetöimistä?” He myönsivät, että siitä oli kulunut hyvin kauan aikaa. He olivat muutoin kelvollisia ihmisiä, joilla oli temppelesuositus ja jotka kävivät temppelessä ja tekivät toimitustyötä muiden puolesta.

Sanoin heille: ”Tuletteko kanssani temppeleihin keskiviikkoamuna kello 8? Menemme siellä sinetöimistoimitukseen.”

Yhteen ääneen he kysyivät: ”Keiden sinetöimiseen?”

Vastasin: ”En tiedä. Keiden tahansa, jotka silloin menevät naimisiin.”

Seuraavana keskiviikkona tapasimme Suolajärven temppelessä sovittuna aikana. Menimme kolmistaan yhteen kauniista sinetöimishuoneista tuntematta huoneessa ainuttakaan sielua, lukuun ottamatta vanhin ElRay L. Christiansenia, silloista kahdentoista koorumin apulaista (siihen aikaan oli sellainen johtavan auktoriteetin virka). Sinä aamuna vanhin Christiansenin oli määrä toimittaa siinä huoneessa sinetöimisseremonia erälle morsiamelle ja sulhaselle. Morsian ja hänen perheensä varmaankin ajattelivat: ”Noiden täytyy olla sulhasen ystäviä”, ja sulhasen perhe ajatteli: ”Noiden täytyy olla morsiamen ystäviä.” Pariskuntani istui yli puolen metrin etäisyydellä toisistaan pienellä penkillä.

Vanhin Christiansen aloitti antamalla vihittäväälle parille neuvoja, ja hän teki sen kauniisti. Hän mainitsi, että aviomiehen tulee rakastaa vaimoan, että hänen tulee kohdella tätä kunnioittavasti ja kohteliaasti – arvostaen vaimoan kodin sydämenä. Sitten hän puhui morsiamelle siitä, että tämän tuli kunnioittaa aviomiestänsä kodin päänä ja tukea häntä kaikin tavoin.

Huomasin, että kun vanhin Christiansen puhui morsiamelle ja sulhaselle, pariskuntani siirtyi hieman lähemmäksi toisiaan. Pian he istuivat aivan toistensa vieressä. Minusta oli erityisen mieluisaa, että he olivat kumpainenkin siirtyneet suunnilleen samaa vauhtia. Seremonian lopussa pariskuntani istui yhtä lähellä toisiaan kuin jos *he* olisivat olleet vastanaineita. Kumpainenkin hymyili.

Lähdimme temppeleistä sinä päivänä, eikä kukaan koskaan saanut tietää, keitä me olimme tai miksi olimme tulleet, mutta ystäväni pitivät toisiaan kädestä, kun he kävelivät ulos etuovesta. Heidän erimielisyytensä oli

pantu syrjään. Minun ei ollut tarvinnut sanoa sanaakaan. Ymmärrättehän: he muistivat oman häääpäivänsä ja Jumalan huoneessa tekemänsä liitot. He sitoutuivat aloittamaan uudestaan ja yrittämään tästä lähtien lujemmin.

Jos jollakulla teistä on vaikeuksia avioliitossanne, kehotan teitä tekemään kaiken voitavanne tehdäkseen mitkä tahansa välttämättömät korjaukset, jotta voisitte olla yhtä onnellisia kuin olitte avioliitonne alussa. Me, jotka solmimme avioliiton Herran huoneessa, teemme sen ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi, ja sitten meidän on ponnisteltava kylliksi, jotta se toteutuu. Käsitän, että on tilanteita, joissa avioliittoa ei voida pelastaa, mutta olen voimakkaasti sitä mieltä, että useimmiten ne voidaan ja ne tulisi pelastaa. Älkää antako avioliitonne päästä siihen pisteeseen, että se on vaarassa.

Presidentti Hinckley opetti, että meidän jokaisen, jolla on Jumalan pappeus, tulee harjoittaa itsekuria, niin että pysymme maailman tapojen yläpuolella. On välttämätöntä, että olemme kunniallisia ja kunnollisia miehiä. Tekojemme täytyy olla moitteettomia.

Puhumamme sanat, se kuinka kohtelemme muita ja kuinka elämme elämäämme, vaikuttavat kaikki tehokkuuteemme miehinä ja poikina, joilla on pappeus.

Pappeuden lahja on korvaamaton. Siihen sisältyy valtuus toimia Jumalan palvelijoina, voidella ja siunata sairaita, siunata perhettämme ja siunata myös muita. Sen valtuus voi yltää kuoleman verhon tuolle puolen iankaikkisuuksiin. Sen vertaista ei ole missään koko tässä maailmassa. Varjelkaa sitä, vaalikkaa sitä, eläkää sen arvoisesti.¹⁰

Rakkaat veljeni, vanhurskaus johdattakoon jokaista askeltamme, kun matkaamme läpi elämän. Olkaamme nyt ja aina kelvollisia saamaan meillä olevan pappeuden jumalallinen voima. Siunatkoon se meidän elämäämme, ja käyttäkäämme sitä muiden siunaukseksi heidän elämässään, kuten teki Hän, joka eli ja kuoli meidän tähtemme – Jeesus Kristus, Herramme ja Vapahtajamme. Tätä rukoilen Hänen pyhässä nimessään. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 121:36–37.
2. 2. Moos. 20:7.
3. Jes. 1:18.
4. OL 58:42.
5. Ks. Joh. 17:14; OL 49:5.
6. Artikkelissa ”Presidentti Harold B. Leen päättäjaisanat”, *Konferenssiraaportit 1973–1975*, 1979, s. 74.
7. ”Minkä siis Jumala on yhdistänyt”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 68.
8. ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 60.
9. Julkaisussa *Kirkon presidentit*, opettajan kirja, 2007, s. 198.
10. Ks. ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, s. 58–61.